

ערכתי ימים ספורים על כר עילאי

אין זה רגיל שאדם יוצא לרחוב ועורך יום סרט לזכר עצמו. אולם כך עשה כתב „העולם הזה“ בלויית חברה אחרת של המערכת, סילבי קשת, באחד מימי השבוע. היה זה שלב אחד במבצע גדול שבא לבדוק את מהותם של ימי הסרט בארץ. המסקנות, המתוארות להלן, היו עגומות ביותר: לאזרח לא איכפת למה הוא תורם. הוא תורם פשוט מכיון שאין לו ברירה וכדי להפטר מזוג של מרדנים הממדר את חייו. לא נשאר כל ספק שישנה רק דרך אחת לפתור את בעיית ימי הסרט בארצנו, והיא לאסור אותם אחת ולתמיד, לשים קץ לסחיטה המאורגנת

מאת אורי דן

לי הנשק הפך מיטיבי שבידנו יכול היה להתחרות באקדה החודש ביותר של גנגסטר הגון. לא היינו צריכים להחביאו מתחת לבית השחי, גם לא להשתמש בו בחסות הלילה. הצננוהו לאור היום, לעיני אלפי עוברים ושבים, אפילו לעיני השוטרים.

הוא ירה — סיכות קטנות ומבריקות, מקור שטות בסרטים לבנים. הוא גם פגע — בכיסם של הקרבנות, שנאלצו לשלשל את פרטותיהם לתוך קוטסת הפח.

הנה אחד מהם, מיהרנו לקראתו, הוא ראה אותנו ברגע האחרון, ניסה למלט את נפשו בפעולת איגוף, זה לא עזר: חסמנו לפניו את הדרך. הוא נכנע.

היה זה כמעט כמו בסרט גנגסטרים. הוא הרים מעט את הידיים, שלף מכיסו את ארנקו, מסר לנו את כספו. סרט חמוד הוצמד לצוארנו, שכמעט ונתלש תוך כדי פעולה.

היה זה הפשע המושלם, סרט גנגסטרים במהדורה ישראלית המעשה בוצע לאור היום. אנחנו, מבצעיו, יכו נו אפילו להתגאות בו. ובניגוד לסרטי הוליבוד, הכפופים לצנזורה, כאן הפשע המושלם גם השתלם.

סבצע לא־מצחיק

לא הייתי צריך להתבייש ביום הסרט שערכת. הכל היה מסודר להפליא. השם לא היה מנופח משמות יתר הסרטים במדינה. הוא גם לא הבטיח פחות: קרן למען הנוער על שם אורי דן ז"ל. ולא סתם קרו, אלא קרן בעלת יעוד בחיים: להרמת קרנו המוסרית של הנוער. לא הייתי צריך להתבייש גם בקופסתי, אפילו ארגונים ותיקים שיום הסרט טבוע אצלם בהם, לא תמיד הם בעלי קופסאות

